

Księga Daniela - numer sto osiemdziesiąt trzy

Wieczny Fundament: Chrystus w historii proroczej i wierze wierzącego

Jeff Pippenger

2024-04-13

„Prawda, którą Piotr wyznał, jest fundamentem wiary wierzącego. To tę prawdę sam Chrystus określił jako życie wieczne.” Ta „prawda” wskazywała na dwa aspekty Chrystusa. Pierwszym było to, że Chrystus jest elementem historii proroczej. Drogowskazy, które przedstawiają wydarzenia historii proroczej, reprezentują Chrystusa. Jego związek z tymi wydarzeniami nadaje świętość proroczym drogowskazom i stanowi podstawę tego, że Siostra White tak często mówiła, iż musimy strzec tych drogowskazów, ponieważ te drogowskazy reprezentują Jezusa Chrystusa. Drogowskazem, który przedstawiał motyw próby w czasie Chrystusa, był Jego chrzest; wpisywał się on w inne wydarzenia w świętych liniach reform, wyróżniających się zstąpieniem boskiego symbolu.

W linii reformy Mojżesza boskość zstąpiła i spoczęła w krzewie gorejącym, będąc symbolem Stwórcy łączącego się ze stworzeniem. W linii reformy pod koniec siedemdziesięciu lat Michał zstąpił, aby umocnić Cyrusa do wydania pierwszego dekretu, a jednocześnie Daniel został przemieniony na obraz Chrystusa. W linii reformy Chrystusa Duch Święty zstąpił w postaci gołębiczy, aby namaścić Syna Bożego, będąc symbolem boskości połączonej z człowieczeństwem. W historii millerytów anioł, który zstąpił 11 sierpnia 1840 roku, był „nie kto inny jak sam Jezus Chrystus”, który zstąpił z książeczką przeznaczoną do zjedzenia, a On sam był tą książeczką. Tam pokazał, że połączenie boskości z człowieczeństwem dokonuje się przez jedzenie i picie ciała i krwi Chleba z Nieba.

Historia święta jest święta, ponieważ jest ucieleśniona przez obecność Chrystusa. Proroctwa Słowa Bożego, które wskazują przyszłe wydarzenia, to Jezus Chrystus, gdyż On jest „Słowem”. Gdy te proroctwa wypełniają się w historii, wydarzenia stanowią wypełnienie Jego Słowa, a Jego Słowo jest prawdą. To Jego Słowo przedstawia proroctwo i to Jego Słowo wypełnia się, gdy nadchodzi wydarzenie, tak więc na początku i na końcu jest Jezus Chrystus, bo On jest Alfą i Omegą. Dlatego, gdy Piotr wyznał, że Jezus jest Chrystusem i Synem Boga żywego, wskazywał kamień milowy, którym był Jezus Chrystus, oraz kamień milowy, który osiąga swoje doskonałe wypełnienie w dniach ostatecznych. 11 września 2001 roku był doskonałym wypełnieniem Chrystusa.

Odrzucenie proroczego wypełnienia 11 września 2001 roku jest odrzuceniem Chrystusa, Syna Boga żywego. Ta prawda, wyrażona przez Piotra, była "fundamentem wiary wierzącego", a 11 września 2001 roku Chrystus poprowadził swój lud czasów ostatecznych z powrotem do "starych ścieżek" Jeremiasza, które reprezentują "fundamenty" ruchu poselstwa pierwszego i trzeciego anioła. Piotr reprezentował sto czterdzieści cztery tysiące, którzy są pieczętowani w okresie, gdy czterej aniołowie powstrzymują cztery wiatry. Czas pieczętowania jest szczególnym okresem proroczym, rozpoczynającym się 11 września 2001 roku i kończącym się wraz z wkrótce

nadchodzącym prawem niedzielnym. Jezus zawsze ilustruje koniec czegoś początkiem czegoś.

Na początku czasu pieczętowania zstąpił anioł z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia, tak jak podczas chrztu zstąpił Duch Święty, i ten anioł był „nie kto inny jak Jezus Chrystus”, gdyż anioł, który zstąpił, aby oświecić ziemię Jego chwałą w historii ruchu millerowskiego, był „nie kto inny jak Jezus Chrystus”. Gdy wkrótce nadejdzie ustawa niedzielna, „nie kto inny jak Jezus Chrystus” ponownie zstąpi i przedstawi drugie z dwóch poselstw z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia, wzywając swoje inne owce do wyjścia z Babilonu. W połowie czasu pieczętowania zstąpił anioł, tak jak drugi anioł zstąpił 19 kwietnia 1844 roku podczas pierwszego rozczerowania ruchu millerowskiego.

Między przybyciem tego drugiego anioła a przybyciem trzeciego anioła 22 października 1844 roku wysłano wielu aniołów, aby wzmocnić drugiego anioła, gdy nadeszło poselstwo Wołania o północy. Mówiąc o okresie, gdy ci aniołowie pojawili się w historii millerystów, Siostra White informuje nas, że ci, którzy odrzucili te poselstwa, ukrzyżowali Chrystusa równie pewnie, jak Żydzi ukrzyżowali Chrystusa.

Widziałam, że tak jak Żydzi ukrzyżowali Jezusa, tak kościoły tylko z nazwy ukrzyżowały te poselstwa, dlatego też nie mają znajomości drogi do Miejsca Najświętszego i nie mogą odnieść pożytku z wstawienia Jezusa w nim. Wczesne pisma, 261.

Poselstwa symbolizowane przez aniołów, gdy zostają odrzucone, oznaczają ukrzyżowanie Chrystusa, gdyż On uosabia te poselstwa i ich historyczne wypełnienie. 18 lipca 2020 roku "nie kto inny jak sam Jezus Chrystus" zstąpił, co wyznaczyło pierwsze rozczerowanie i początek czasu zwłoki. Martwe, wyschłe kości Jego ludu czasów ostatecznych, zabitego na ulicach, miały zostać ożywione na dźwięk jedyne go głosu, który może przywrócić ludzi do życia.

Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: nadchodzi godzina, i już jest, kiedy umarli usłyszą głos Syna Bożego, a ci, którzy usłyszą, będą żyć. Jak bowiem Ojciec ma życie w sobie, tak dał i Synowi, aby miał życie w sobie; i dał mu także władzę sądenia, ponieważ jest Synem Człowieczym. Nie dziwcie się temu, bo nadchodzi godzina, w której wszyscy, którzy są w grobach, usłyszą jego głos, i wyjdą: ci, którzy czynili dobro, na zmartwychwstanie życia; a ci, którzy czynili zło, na zmartwychwstanie potępienia. Jana 5:25-29.

W lipcu 2023 roku Jego głos przywołał martwe, suche kości do życia, a Alfa i Omega następnie powtórzył początek czasu pieczętowania, gdyż lipiec 2023 wyznacza końcowy okres czasu pieczętowania. Jego lud został wówczas ponownie wezwany do dawnych ścieżek Jeremiasza, do fundamentów historii millerystów. Podstawowym poselstwem na początku i na końcu historii millerystów, czyli pierwszym i ostatnim poselstwem tej historii, było „siedem czasów” z dwudziestego szóstego rozdziału Księgi Kapłańskiej.

W lipcu 2023 roku lud Boży czasów ostatecznych ponownie otrzymał polecenie, aby wziąć małą księgę i ją zjeść. Gdy spożywają tę małą księgę, są następnie poddawani próbie, aby sprawdzić, czy uznają przesłanie trzeciego Biada w Apokalipsie, rozdział dziewiąty (wieści ze wschodu), oraz przesłanie rozdziału jedenastego Księgi Daniela (wieści z północy). Proces tej próby prowadzi ich do wersetów 13–15 rozdziału jedenastego Księgi Daniela, opisujących Bitwę pod Panium (Cezarea

Filipowa) i stanowiących przesłanie Wołania o północy, gdzie ujawniają się dwie klasy, które usłyszały Jego głos, jedna klasa: „ci, którzy dobrze czynili, na zmartwychwstanie życia; a ci, którzy źle czynili, na zmartwychwstanie potępienia”.

W czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy słychać trzy głosy i wszystkie są głosem "nie kogo innego, jak samego Jezusa Chrystusa". Pierwszy głos z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia rozległ się, gdy wielkie budynki Nowego Jorku zostały zburzone jednym dotknięciem Boga. Drugi głos to głos Michała archanioła, który wzywa umarłych z ich grobów. Trzeci głos jest drugim głosem z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia, który wzywa Jego inne stado, aby wyszło z Babilonu w godzinie "wielkiego trzęsienia ziemi" z jedenastego rozdziału Księgi Objawienia. Doskonałe wypełnienie wyznania Piotra w Cezarei Filipowej następuje, gdy Chrystus prowadzi swój lud dni ostatecznych do "tej części proroctwa Daniela dotyczącej dni ostatecznych".

Panum z wersetów 13–15 rozdziału 11 Księgi Daniela jest „częścią” proroctwa Daniela, która została zapieczętowana i która identyfikuje przesłanie Wołania o północy. Panium to zjazd namiotowy w Exeter w sierpniu 1844 roku, to historia, która wypełnia się w drugiej kadencji Donalda Trumpla, i to proroctwo poselstwo, które odciska pieczęć Bożą na czołach stu czterdziestu czterech tysięcy. Wersety, które teraz studiujemy, są bardzo świętym gruntem.

Prawda, którą wyznał Piotr, jest fundamentem wiary wierzących. Jest tą, którą sam Chrystus ogłosił życiem wiecznym. Lecz posiadanie tej wiedzy nie było powodem do samouwiełbienia. Nie dzięki własnej mądrości ani dobroci zostało to objawione Piotrowi. Człowiek sam z siebie nigdy nie może dojść do poznania boskiego. „Sięga niebios — cóż możesz uczynić? Głębsze niż piekło — cóż możesz poznać?” Hioba 11:8. Tylko Duch usynowienia może nam objawić głębokie rzeczy Boże, które „oko nie widziało ani ucho nie słyszało, i które do serca człowieka nie wstąpiły.” „Bóg nam je objawił przez Ducha; bo Duch bada wszystko, także głębokości Boże.” 1 Koryntian 2:9, 10. „Tajemnica Pana jest u tych, którzy się Go boją”; a fakt, że Piotr rozpoznał chwałę Chrystusa, był dowodem, że został „nauczony przez Boga.” Psalm 25:14; Jana 6:45. Ach, istotnie, „błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jonasza, bo nie ciało i krew objawiły ci to.”

Jezus mówił dalej: „Powiadam też tobie: Tyś jest Piotr i na tej skale zbuduję Mój Kościół; a bramy piekiel go nie przemogą.” Imię Piotr oznacza kamień — toczący się kamień. Piotr nie był skałą, na której założono Kościół. Bramy piekiel rzeczywiście przemogły go, gdy z przekleństwami i przysięgami wyparł się swego Pana. Kościół został zbudowany na Tym, którego bramy piekiel nie mogły przemóc.

Poselstwo, które Chrystus przedstawiał swoim uczniom w Cezarei Filipowej, było i jest poselstwem Wołania o północy, osadzonym w kontekście duchowej wojny między greckim bogiem Panem, którego świątynia była nazywana "bramami piekiel", a dwoma odstępczymi rogiami bestii z ziemi. Machabeusze byli odstępczym ludem Bożym, którzy utrzymywali, że są obrońcami Kościoła Bożego, gdyż prowadzili wojnę przeciw religii Greków. Uważali się zarówno za przywódców religijnych, jak i politycznych. Reprezentują oni odstępczy protestantyzm tych upadłych kościołów, które wraz z rządem Stanów Zjednoczonych tworzą obecnie obraz bestii i prowadzą wojnę przeciw religii globalistów: wokeizmu i Matki Ziemi. Odstępcze rogi zwyciężają

w swojej walce z religijnymi i politycznymi elementami globalizmu, a jednocześnie prawdziwy protestancki róg jest oczyszczany przez usunięcie ostatnich pozostałości głupich panien, zanim zostanie podniesiony jako sztandar przy "wielkim trzęsieniu ziemi" wkrótce nadchodzącej ustawy niedzielnej.

Ta część prorocstwa Księgi Daniela, która dotyczy dni ostatecznych, a która jest także Objawieniem Jezusa Chrystusa i stanowi poselstwo wołania o północy, zostaje odpieczętowana przez Lwa z pokolenia Judy w Cezarei Filipowej, czyli Panium. Zostaje odpieczętowana pośród wojny, która toczy się między ateistycznymi bestiami z otchłani a rogiem republikanizmu, który w 2015 roku zaczął podburzać tę bestię, a także przeciwko prawdziwemu rogowi protestantyzmu, który obecnie jest wskrzeszany jako potężna armia.

Prawdą, którą wyznał Piotr, a która stanowi kamień milowy 11 września 2001 roku, jest to, że Chrystus jest Synem Boga żywego. Prawda o tym, co oznacza to, że Jezus jest Synem Bożym, jest prawdą stanowiącą próbę równie pewnie, jak w czasach Piotra było nią to, czy Jezus był Mesjaszem, czy nie. Głoszenie, że Jezus jest Synem Bożym, odzwierciedla wszystko, co zostało objawione o tym, kim jest Syn. Oznacza to nie tylko, że był On Synem Bożym, ale także że był Synem Człowieczym. Jest to prawda o wcieleniu Bóstwa w człowieczeństwo, które jest właśnie dziełem dokonywanym podczas czasu pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Prawda o „wcieleniu” jest prawdą czasu końca, którą na początku typologicznie przedstawiała prawda o „Sabacie”.

Dnia 22 października 1844 roku nastąpiło nadejście trzeciego anioła. Kiedy przybywa anioł, Lew z pokolenia Judy otwiera szczególną prawdę dostosowaną do okresu, w którym prawda zostaje odpieczętowana, a ta prawda następnie wystawia na próbę pokolenie, w którym zostaje objawiona. W dniu 22 października 1844 roku zostały objawione prawdy związane z dziełem Chrystusa, który nagle przyszedł do świątyni, którą wzbudził w ciągu czterdziestu sześciu lat, od 1798 do 1844 roku. Zostały odsłonięte: dzieło Chrystusa w zakresie sądu, prawo Boże, Jego rola Najwyższego Kapłana, kwestia znamienia bestii oraz zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy. Siostrze White pokazano, że spośród tych prawd jedna została wskazana przez Alfę i Omegę w szczególnym świetle.

„Ogarnęło mnie zdumienie na widok czwartego przykazania w samym środku dziesięciu przykazań, otoczonego delikatną aureolą światła. Anioł powiedział: ‘To jedyne przykazanie z dziesięciu, które określa żywego Boga, który stworzył niebo i ziemię oraz wszystko, co się w nich znajduje. Gdy zakładano fundamenty ziemi, wówczas ustanowiono także szabat.’”
Świadectwa, tom 1, 75.

Czas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy nadszedł, lecz miał zostać opóźniony przez bunt z 1863 roku. 11 września 2001 roku rozpoczął się proces pieczętowania, gdy Chrystus, przedstawiony jako potężny anioł z osiemnastego rozdziału Apokalipsy, zstąpił z ukrytą księgą w swej ręce, którą lud Boży czasów ostatecznych miał spożyć. Alfa i Omega zawsze ilustruje koniec początkiem, dlatego w dniach ostatecznych inna prawda została ukazana w szczególnym świetle i była bezpośrednio związana z prawdą o sabacie, która została uwydatniona po raz pierwszy, gdy

Chrystus usiłował zapieczętować sto czterdzieści cztery tysiące.

Nadszedł czas, aby Daniel stanął w swoim losie. Nadszedł czas, aby światło, które mu dano, poszło w świat jak nigdy dotąd. Jeśli ci, dla których Pan uczynił tak wiele, będą chodzić w świetle, ich poznanie Chrystusa i prorocत्व odnoszących się do Niego bardzo się zwiększy w miarę, jak będą zbliżać się do końca dziejów tej ziemi.

"Ci, którzy mają społeczność z Bogiem, chodzą w świetle Słońca Sprawiedliwości. Nie hańbią swojego Odkupiciela, psując swoje postępowanie przed Bogiem. Niebiańska światłość jaśnieje nad nimi. W oczach Boga mają nieskończoną wartość, gdyż są jedno z Chrystusem. Dla nich Słowo Boże jest pełne niezrównanego piękna i wdzięku. Widzą jego znaczenie. Prawda się przed nimi odsłania. Nauka o wcieleniu jest spowita łagodnym blaskiem. Widzą, że Pismo Święte jest kluczem, który otwiera wszystkie tajemnice i rozwiązuje wszelkie trudności. Ci, którzy nie chcieli przyjąć światła i chodzić w świetle, nie będą w stanie zrozumieć tajemnicy pobożności, lecz ci, którzy nie wahali się wziąć krzyża i naśladować Jezusa, ujrzą światło w świetle Bożym." Wydania rękopisów, nr 21, 406, 407.

Nauka o wcieleniu jest prawdą, że boskość zjednoczona z naturą ludzką nie grzeszy, a znakiem tych, którzy osiągnęli to doświadczenie w czasach ostatecznych, jest szabat.

A ponadto dałem im moje szabaty, aby były znakiem między mną a nimi, aby poznali, że Ja, Pan, ich uświęcam. Ezechiel 20:12.

Sto czterdzieści cztery tysiące są zapieczętowani na wieczność, a proces pieczętowania wskazuje na krótki okres pod koniec tego procesu, tuż przed ustawą niedzielną, kiedy pieczęć zostaje odcisnięta. W tym krótkim okresie boskość łączy się z człowieczeństwem na stałe.

Co czynicie, bracia, w wielkim dziele przygotowania? Ci, którzy jednoczą się ze światem, przyjmują światowy wzorec i przygotowują się na znamię bestii. Ci, którzy nie ufają sobie, którzy się przed Bogiem unizają i oczyszczają swe dusze przez posłuszeństwo prawdzie — ci przyjmują niebiański wzorec i przygotowują się do pieczęci Bożej na swoich czołach. Gdy dekret zostanie wydany i pieczęć zostanie odcisnięta, ich charakter pozostanie czysty i nieskalany na wieczność.

„Teraz jest czas, by się przygotować. Pieczęć Boża nigdy nie zostanie umieszczona na czole nieczystego mężczyzny ani kobiety. Nigdy nie zostanie umieszczona na czole ambitnego, miłującego świat mężczyzny ani kobiety. Nigdy nie zostanie umieszczona na czołach mężczyzn i kobiet o kłamliwym języku lub zwodniczym sercu. Wszyscy, którzy otrzymają pieczęć, muszą być bez skazy przed Bogiem — jako kandydaci do nieba. Idźcie naprzód, bracia i siostry. W tej chwili mogę jedynie krótko napisać o tych kwestiach, zwracając waszą uwagę na konieczność przygotowania. Badajcie Pisma sami, abyście zrozumieli groźną powagę obecnej chwili.” Świadectwa, tom 5, 216.

Poprzedni fragment mógłby sugerować, że pieczęć zostaje odcisnięta przy ustawie niedzielnej, lecz tak nie jest. Siostra White jasno stwierdza, że ustawa niedzielna jest wielkim kryzysem, i równie wyraźnie naucza, że charakter objawia się w kryzysie, ale nigdy w kryzysie się nie rozwija. Pieczęć zostaje odcisnięta przy ustawie niedzielnej w tym sensie, że wtedy staje się widoczna,

ponieważ ci, którzy wówczas mają pieczęć, są podniesieni jako sztandar. Pieczęć zostaje odcisnięta w krótkim czasie, tuż przed zamknięciem czasu łaski, a dla zachowujących sabat czas łaski kończy się przy ustawie niedzielnej. Pieczętowanie rozpoczęło się 11 września 2001 roku i wtedy nikt nie otrzymał pieczęci Bożej, gdyż, jak pokazuje okres po 22 października 1844 roku, najpierw miało nastąpić wypróbowanie.

W każdym ruchu reformacyjnym, gdy boski symbol zstępuje, aby umocnić poselstwo, które zostało odpieczętowane w czasie końca, rozpoczyna się próba. Gdy Michał zstąpił, aby umocnić Cyrusa, by ruszył naprzód z pierwszym dekretem, Żydzi zostali wówczas poddani próbie, czy opuszczą dom, w którym mieszkali przez poprzednie siedemdziesiąt lat, i powrócą do zrujnowanego miasta, aby je odbudować. Gdy Duch Święty zstąpił przy chrzcie Chrystusa, Żydzi zostali poddani próbie w kwestii Mesjasza. Gdy potężny anioł z Objawienia 10 zstąpił 11 sierpnia 1840 roku, tamto pokolenie zostało poddane próbie, czy zje małą księgę i wszystko, co ta mała księga przedstawiała.

11 sierpnia 1840 roku rozpoczął się proces próby, który wyłonił dwie klasy czcicieli, a klasa, która poszła za Barankiem do Miejsca Najświętszego, stanowiła grono kandydatów do znalezienia się wśród stu czterdziestu czterech tysięcy. Ostateczna próba dla tamtego pokolenia, które nie przeszło pomyślnie procesu próby, rozpoczęła się wraz z pojawieniem się większego światła na temat "siedmiu czasów" z dwudziestego szóstego rozdziału Księgi Kapłańskiej. Od 1856 do 1863 roku poselstwo do Laodycei wyznaczyło końcową fazę okresu, który rozpoczął się wraz z nadejściem trzeciego anioła 22 października 1844 roku. Ten okres czasu jest przedstawiony w wersetach od trzynastego do piętnastego jedenastego rozdziału Księgi Daniela.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

„Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga, i Słowo było Bogiem. Ono było na początku u Boga. Wszystko przez Niego się stało; a bez Niego nie stało się nic, co się stało. W Nim było życie; a życie było światłością ludzi. A światłość świeci w ciemności; a ciemność jej nie ogarnęła.” „A Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas, (i oglądaliśmy Jego chwałę, chwałę jako Jednorodzonego od Ojca,) pełne łaski i prawdy” (Jana 1:1-5, 14).

Ten rozdział nakreśla charakter i znaczenie dzieła Chrystusa. Jako ten, który rozumie swój temat, Jan przypisuje całą moc Chrystusowi i mówi o Jego wielkości i majestacie. Roztacza boskie promienie drogocennej prawdy, niczym światło słońca. Przedstawia Chrystusa jako jedyne Pośrednika między Bogiem a ludzkością.

Nauka o wcieleniu Chrystusa w ludzkie ciało jest tajemnicą, 'nawet tajemnicą, która była zakryta od wieków i pokoleń' (Kolosan 1:26). Jest to wielka i głęboka tajemnica pobożności. 'Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas' (Jan 1:14). Chrystus przyjął na siebie ludzką naturę, naturę niższą od Jego niebiańskiej natury. Nic tak nie ukazuje cudownego unizienia Boga jak to. On 'tak umiłował świat, że dał swego jednorodzonego Syna' (Jan 3:16). Jan przedstawia ten wspaniały temat z taką prostotą, że wszyscy mogą uchwycić przedstawione myśli i zostać oświeceni.

Chrystus nie udawał, że przyjął naturę ludzką; On ją rzeczywiście przyjął. W rzeczywistości posiadał naturę ludzką. «Ponieważ dzieci mają udział we krwi i ciele, również On sam w podobny sposób miał w tym samym udział» (Hebrajczyków 2:14). Był synem Maryi; był z rodu Dawida według ludzkiego pochodzenia. Jest określony jako człowiek, mianowicie Człowiek, Chrystus Jezus. «Ten człowiek — pisze Paweł — został uznany za godnego większej chwały niż Mojżesz, ponieważ ten, kto zbudował dom, ma większą cześć niż dom» (Hebrajczyków 3:3).

Ale chociaż Słowo Boże mówi o człowieczeństwie Chrystusa, gdy był na tej ziemi, to także stanowczo mówi o Jego przedstinienu. Słowo istniało jako istota boska, jako odwieczny Syn Boży, w jedności z Ojcem, będąc z Nim jedno. Od wieczności był Pośrednikiem przymierza, Tym, w którym wszystkie narody ziemi, zarówno Żydzi, jak i poganie, miały być błogosławione, jeśli Go przyjmą. „Słowo było u Boga, i Bogiem było Słowo” (Jana 1:1). Zanim zostali stworzeni ludzie czy aniołowie, Słowo było u Boga i było Bogiem.

Świat został przez Niego stworzony, 'a bez niego nie stało się nic z tego, co się stało' (John 1:3). Jeśli Chrystus stworzył wszystko, istniał przed wszystkim. Słowa wypowiedziane na ten temat są tak rozstrzygające, że nikt nie powinien pozostawać w wątpliwościach. Chrystus był Bogiem w swej istocie i w najwyższym tego słowa znaczeniu. Był z Bogiem od wieczności, Bogiem ponad wszystkim, błogosławionym na wieki.

Pan Jezus Chrystus, boski Syn Boży, istniał od wieczności, jako odrębna osoba, a jednak jedno z Ojcem. Był najwyższą chwałą nieba. Był dowódcą niebiańskich istot, a hołd pełen uwielbienia, jaki oddawali aniołowie, przyjmował jako należny Mu. Nie było to uzurpacją wobec Boga. „Pan mnie posiadał na początku swojej drogi” — oświadcza — „zanim powstały Jego dawne dzieła. Zostałam ustanowiona od wieków, od początku, zanim jeszcze istniała ziemia. Gdy nie było jeszcze głębin, zostałam zrodzona; gdy nie było jeszcze źródeł obfitujących w wodę. Zanim osiadły góry, zanim powstały pagórki, zostałam zrodzona; gdy jeszcze nie uczynił ziemi ani pól, ani najwyższej części prochu świata. Gdy przygotowywał niebiosa, byłam tam; gdy wyznaczał krąg nad powierzchnią głębin” (Przysłów 8:22-27).

"W prawdzie, że Chrystus był jedno z Ojcem przed założeniem świata, kryją się światło i chwała. To jest światło świecące w ciemnym miejscu, sprawiające, że jaśnieje ono boską, pierwotną chwałą. Ta prawda, nieskończenie tajemnicza sama w sobie, wyjaśnia inne prawdy, tajemnicze i w inny sposób niewytłumaczalne, podczas gdy sama jest spowita światłem, niedostępnym i niepojętym." Wybrane poselstwa, tom 1, 246-248.